

מ"ת 51944/08/17 - מדינת ישראל נגד ראסם זיוד

בית משפט השלום בחדרה

מ"ת 51944-08-17 מדינת ישראל נ' זיוד(עציר)
תיק חיצוני: 383147/2017

בפני מבקשת נגד משיב
כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מדינת ישראל
ראסם זיוד,

החלטה

רקע

1. ביום 28.8.17 הוגש כנגד המשיב כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיפים 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 ו-275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. המשיב, שהינו תושב הרשות הפלשתינאית (סילת חראתה), מואשם בכך שביום 27.8.17 סמוך לשעה 09:10, הוא נתפס בשכונת עין אל תינה באום אל פחם מבלי שהיה בידו אישור כדין להכנס לישראל. עוד מואשם המשיב בכך שלאחר מעצר הרכב שהסיעו, הוא נמלט ממנו, לא ציית להוראות השוטרים וגם לאחר שנתפס ניסה להימלט והתנגד בכח למעצרו.

2. ביחד עם כתב האישום הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בקשה זו מנומקת בחומרת המעשים ונסיבות ביצועם, כאלה המקימים עילות של מסוכנות וחשש להימלטות מן הדין, כמו גם בעברו הפלילי המכביד של המשיב אשר כבר הורשע בעבר בעבירות של שהיה בלתי חוקית בישראל תוך התחזות ושימוש במסמכים מזויפים ואף ריצה עונשי מאסר בפועל.

טענות המשיב

3. ב"כ המשיב שאינו חולק על העובדה שבמועד הרלבנטי לכתב האישום שהה הלה בתחומי מדינת ישראל שלא כחוק, כמו גם על הימלטותו מן הרכב, טוען כי הוא נקלע לסיטואציה שבה נהג הרכב אשר אמור היה להסיעו עד לישוב אום אל ריחן שנמצא בשטח הפלשתיני הסמוך לקו התפר, לא עצר במקום ובמהלך הימלטותו מן הרכב הסמוי שדלק אחריו, הכניסו למרחק של 329 מטרים בלבד מן הקו, אל תוך תחומי מדינת ישראל, והכל מבלי שהיתה לו עצמו כל אפשרות לשלוט בנעשה. עוד נטען כי בריחתו

של המשיב מן הרכב נבעה מהפחד שאחז בו כשסבר כי מדובר ב"אנשים שמחפשים אותו" ולא הבין שלמעשה מדובר בשוטרים שקראו לו לעצור. במצב דברים זה - כך לשיטת ב"כ המשיב - לא היתה לו כל כוונה להכנס לישראל ולכן לא ניתן יהיה להוכיח את היסוד הנפשי הנדרש לצורך ביצוע עבירה זו ויש להורות על שחרורו מן המעצר.

4. לחלופין בקש ב"כ המשיב כי אורה על שחרורו בתנאים שיבטיחו את התייצבותו למשפט, לרבות החתמת קרוב משפחתו המתגורר בישראל כערב מטעמו, וציין כי אך לפני מספר ימים נולדה לו תינוקת שאותה הוא טרם פגש (**ר' האישור נ/1**).

הראיות לכאורה

5. מחומר החקירה עליו מושתתים כתב האישום ובקשת המעצר, עולה התמונה הבאה:

• הרכב בו נסעו המשיב ואחרים, זוהה על ידי תצפית השוטרים בעת שהגיע בנסיעה מהירה מכיוון ריחן לאום אל פחם. עם כניסתו לתוך אום אל פחם התבקש הרכב לעצור אך לא שעה לקריאות הכריזה המשטרתית ואז נאלצו השוטרים לחסמו ועצרוהו. בשלב זה נראה המשיב בורח לכיוון אחד הבניינים הסמוכים והמשיך בבריחתו על אף שאחד השוטרים קרא לעברו "עצור, משטרה". גם לאחר שהשוטר הגיע אל המקום בו הוא התחבא, ניסה המשיב להמשיך בבריחה ואז נתפס ונעצר (**ר' דו"ח פעולה של רס"ל ספיר זרואל**).

• המקום בו נעצר הרכב מרוחק 329 מטרים מקו התפר, בתוך תחומי מדינת ישראל.

• **נהג הרכב מוחמד מחאג'נה** טען בחקירתו כי היתה זו הפעם הראשונה שבה הוא הסיע את אלה שנתפסו ברכבו, סיפר שאסף אותם במחסום ברטעה, התכוון להסיעם לאום אל פחם וכך גם אמר להם וטען כי הם שיקרו אותו בכך שאמרו לו שיש להם אישורי כניסה לישראל.

• **המשיב** טען כי נכנס דרך מחסום ברטעה, ציין שיש לו "אישור גדר" ואמר: "**אני אמרתי לנהג שאני רוצה לרדת במי-עמי לחכות למישהו לקחת ממנו כסף והנהג פחד ואמר שיש רכב אחרינו והמשיך. אני אמרתי לו תעצור לי... אני לא רוצה להכנס לישראל**". בתשובותיו לשאלות החוקר טען המשיב כי שמו של הבחור שאמור היה לשלם לו כסף (1,500 ₪) בעד עבודתו במסעדה בהוד השרון לפני כשנה, הוא מוחמד מחאמיד, כי אין לו את מספר הטלפון שלו וכי הלה אמר לו שיבוא לצומת מי עמי והוא "**יתן לו את הכסף על הגדר**". לשאלה מדוע בקש את הכסף רק עתה, השיב: "**כי יש חג ביום שישי ואתמול אשתי ילדה בת, צריך לשלם לבית חולים ולחשמל**". עם זאת, בתשובותו לשאלה מדוע לא הגיע אותו מחאמיד אל הגדר, השיב: "**כי הוא משקר כל הזמן, אומר לי מחר או היום, בגלל שאין לי אישור הוא לא רוצה להביא לי את הכסף**". בהמשך חקירתו טען המשיב כי מאז שנת 2012, לאחר שנדון לעונש מאסר בפועל, הוא לא נכנס לישראל כי פחד, התקשה להסביר כיצד מתיישבת טענה זו עם גרסתו לפיה מחאמיד היה חייב לו כסף בעבור עבודתו בהוד השרון לפני כשנה ואז טען כי לא עבד אצלו אלא אצל בחור ששמו "יודה", שהבטיח לו כי יתן את הכסף למחאמיד.

בשלב זה של חקירתו ובניגוד לגרסתו בתחילת החקירה, טען המשיב כי יש לו את מספרי הטלפון של "יודה" ומחאמיד, "אבל לא פה". המשיב חזר וטען כי **"הנהג ברח לשוטרים, אמר שיש רכב מאחורינו, אני חשבתי יש לנו סכסוך דמים בסילת חארתיה, חששתי לחיים שלי, חשבתי שמישהו עוקב אחרינו..."**. המשיב עמד על כך שלא הבין ולא ידע שמדובר בשוטרים וחזר וטען כי הנהג ידע שאין לו אישור כניסה לישראל שכן הוא אמר לו "אין לי אישור, תעצור לי".

· בעימות שנערך בין המשיב לנהג הרכב (מוחמד מחאג'נה) טען הנהג כי הוא אמור היה להסיע את המשיב לאום אל פחם ואילו המשיב טען: **"הוא לא שמע אותי שאמרתי לו תעצור לי"**.

· אף אחד משאר נוסעי הרכב לא הזכיר בחקירתו סיטואציה בה בקש המשיב בקש מהנהג שיעצור לו לפני כניסתם לתחומי מדינת ישראל. הדבר היחיד שנאמר על ידי אחד מאותם נוסעים (**עזאם עבדאללה**) היה שהוא חושב שהמשיב ברח מהשוטרים כי פחד **"עשה בעיה בכפר וחשב שזה רכב שמחפש אותו"**.

6. במצב הדברים המפורט לעיל, אין בידי לקבל את טענת ב"כ המשיב לפיה מדובר במקרה שאין בו די ראיות לכאורה להוכחת היסוד הנפשי של המשיב בעבירת הכניסה לישראל, או בכזה שלא התגבשו בו לכאורה יסודות העבירה של הכשלת שוטר במילוי תפקידו. גרסת המשיב בכל הנוגע למטרת נסיעתו ברכב לוקה בסתירות פנימיות שבשלב זה לפחות לא נמצא להן הסבר סביר והיא אינה נתמכת באף אחת מעדויות האחרים שהיו עמו ברכב, לרבות הנהג. אשר לעבירה של הכשלת השוטר - כאן תעמוד גרסת המשיב בבוא העת, אל מול גרסת השוטר שעצר אותו וטוען כי גם לאחר שהודיע לו כי מדובר במעצר משטרתי, הוא המשיך בנסיון בריחתו. מפני כל אלה מסקנתי היא כי יש בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב בעבירות המיוחסות לו בתיק זה.

עילות המעצר

7. בהחלטות שונות שניתנו על ידי בית המשפט העליון, נקבע לא אחת כי: **"עובדת היותו של נאשם תושב האוטונומיה, כשלעצמה, מהווה רק את אחד השיקולים לשלילתה של חלופת מעצר לגביו, כאשר השיקול המרכזי הוא סיכון הממשי של הימלטות מן הדין..."** (ר' בש"פ 6339/03 מדינת ישראל נ' חושיה מחמוד) וכי גם אם זה המצב, עדיין יש לבחון את השאלה האם ניתן להבטיח את מטרת המעצר על דרך של חלופה נוכח חשש זה (ראה החלטת כב' השופטת ארבל בבש"פ 6781/13 קונדוס נ' מ"י וכן החלטת כב' השופט שפסר בעמ"ת (מחוזי מרכז) 21984-04-14 נאטור נ' מ"י וההפניות שם).

8. בבחינת ההחלטות השונות אליהן הפנה ב"כ המשיב בטיעונו (עמ"ת (י-ם) 26927-11-15 מדינת ישראל נ' חסן ואח'; עמ"ת (י-ם) 9320-01-17 זעקיך נ' מדינת ישראל; עמ"ת (חיפה)

39657-05-15 עטאטרה נ' מדינת ישראל; עמ"ת (י-ם) 23423-08-16 אחמד נ' מדינת ישראל ועמ"ת (חיפה) 56273-05-15 מדינת ישראל נ' מוחמד עלי), מצאתי כי מדובר היה במקרים בהם מדובר היה בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק בלבד, או במקרים בהם היתה עבירה נלווית נוספת אך עברו הפלילי של הנאשם לא היה מכביד או ישן מאוד, או שההליך בתיק העיקרי שהתנהל כנגדו התארך מאוד, ובכל המקרים לא היתה מחלוקת כי מטרת הכניסות היתה עבודה.

9. במקרה שלפני מדובר במי שיש לו 4 הרשעות קודמות (מהשנים 2006, 2008, 2010 ו- 2012) בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, כשבכל המקרים הוא ביצע עבירות נוספות נלוות של התחזות כאחר, זיוף, שימוש במסמך מזויף והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בגין הרשעות אלה ריצה המשיב עונשי מאסר בפועל והוטלו עליו גם מאסרים על תנאי שהופעלו במצטבר.

10. במצב דברים זה ולנוכח גרסתו הבעייתית של המשיב כמבואר לעיל, דעתי היא כי יש להעדיף את אינטרס בטחון המדינה ושלומו אזרחיה ותושביה על פני נסיבותיו האישיות. המשיב אשר כבר הורשע בעבר כאמור בעבירות שיש בהן יסוד של מרמה (זיוף, שימוש במסמך מזויף והתחזות כאחר), איננו מצטייר בעיני כמי שניתן ליתן בו את האמון הנדרש לצורך שחרור בערובה, מה עוד שהערב שהוצע מטעמו - מר כמאל מחאמיד, הוא אדם שיש בעברו הרשעה קודמת בעבירת סמים והוא אינו עובד כך שאין ביכולתו להפקיד הפקדה כספית ו/או לעמוד מאחורי חתימה על ערבות צד ג'. כשאני מוסיפה לכל אלה את החשש המובנה הקיים בסיטואציה הנדונה להימלטות מן הדין, נדמה כי אין לי מנוס מלהורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו בתיק זה.

סוף דבר, הנני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

3

פרוטוקול זה מהווה צו מעצר.

ניתנה היום, ח' אלול תשע"ז, 30 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.